

далъ на наклонность та си на усамотенъ животъ и на размишляване. Араби ти уобшто са надарени съ остро въображение и съ любовь камъ поезия. Мохамедъ ималъ такъва голъма дарба; освѣнъ това той билъ много сладкодуменъ, юнакъ и хубавецъ.

Мохамедъ, кога станалъ на четиредесетъ години, подкачилъ да проповѣда нова вѣра. Най-напрѣдъ познали Мохамеда за пророкъ, пратенъ отъ Бога: жена му, приятельтъ му Абу-Бекръ и браточедъ му Али. Нъ Мекенци не били благодарни отъ учение то му, та се наговорили дори да го убиятъ. Казоватъ, че врагове ти му обиколили къшта та; нъ той сполучилъ да побѣгне, и нѣколко дни се крилъ въ една пештера, и послѣ побѣгналъ въ Медина, въ 622 г. слѣдъ Хр. Тая година се нарича у Араби ти »Хеджретъ« (бѣгание), и оттогава Мохамедане ти броятъ лѣточисленіе то си. Мединци ти припознали Мохамеда за пророкъ, и съ тѣхна помощъ той зель да распространява учение то си между близосѣдни ти племена.

Мохамедъ излагалъ учение то си съ изречения и наставления, които послѣ били събрани и съставили свештена та книга *Коранъ*. А вѣра та си Мохамедъ нареклъ *Исламъ* (сир. вѣра). Главни ти правила на тая вѣра са тия: »Богъ (Аллахъ) е единъ, а Мохамедъ е неговъ пророкъ« и нѣ-напрѣдъ Богъ проваждалъ на земята пророци (Мойсея, Иисуса и др.), нъ Мохамедъ е най-пръвъ отъ всички ти. Длъжностити на мохамеданети са тия: често моление, мие-ние, постъ и милостиня. За най-голъма заслуга се имала войната съ друговѣрци ти и распространяването на исля-ма съ оръжие: на ония, които умрътъ на бой за вѣра та, Мохамедъ обричалъ рай. Тоя рай споредъ негови ти думи съдържава онова, което Арабиги най-много обичатъ на свѣ-тътъ, а то са: хубави сѣнчести градини, много хубаво ястие, копринени възглавници и хубави чернооки моми. (Мохамедъ е протилъ на послѣдователе ти си да водять много